

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΥΡΚΑΓΙΑ

Ἡ συγκίνησις τοῦ λαοῦ. Ὁ Χαρίλαος Τρικούνης ἐπὶ τόποι. Ὁ κ. Παῦλος Κουντουριώτης κ' ὁ Γενήσακλῆς τραυματίζονται. Ὁ ρόλος τοῦ Πηνιῶ. ἄρχηγος τῶν πυρσοβιστῶν. Ἡ γυναικεύλης στὴς ἐκκλησίας ἀνάθετον κερῆκιν. Μία ἰδέα τοῦ Τρικούνη ὡσεὶ τὸ Παλάτι. Ὁ δημοκράτης Ρόκος Κοιδῆς φωνάζει: «Σώσωμεν τ' Ἀνάκτορα τοῦ Βασιλέως!» Ἐνὰ αἰματηρὸν ἐπεισόδιον κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ Παλαιὰ Ἀνάκτορα ποὺ πρόκειται νὰ στεγασθῶν τὴ νεογέννητη Γερουσία ἔχουν μαζοῦ κ' ἐνδιαφέρονσα ἱστορία. Θὰ διηγηθῶμε ὡμοσ σήμερ τὸ κεφάλαιο μόνον τῶν πυρκαγιῶν τοῦ.

Τὸ Παλάτι λοιπὸν ἔπαισε πολλὰς φορὰς φωτιά. Τὴν πρώτη φορὰ ἔβγαζε μὴνες πρὸ τῆς Νουαλιῆσις Ἐπαναστάσεως ἐπὶ Ὁ. Θουῶς. Τὴ δεύτερὴ στὰ 1868, ἐπὶ Γερουσίῳ Α'. Ἐπειτα, στὴ 24 Ἰουλίου 1884, τὴν τρίτη αὐτὴ πυρκαγιά (σημαντικώτερη) ἀπὸ τὴς ἄλλης γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ ἀνεμίχθησαν σ' αὐτὴ θὰ ἐπιστορῶμε ἐδῶ.

Ἡ φωτιά ἔγινε ἀντιληπτὴ στὴ 11 π.μ. Φωνάει δὲ ὅτι οἱ μαυροτῆδες, ποὺ διαφθάνον τὴ σοφία τῶν ἀνακτορῶν ἀμῆσαν κατὰ λάθος φωτιά ἀπὸ τὸ βράδι, καὶ ἔδρασε ὅλη τὴ νύκτα... Ἀπὸ τὴ στέγη λοιπὸν τῆς βόρειας πλευρῆς ἄρχισαν νὰ βγαίνῃ πυρὸς καὶ μαῦρος καπνός. Οἱ ἄνδρες τῆς Ἀνακτορῆσις Φωριῆς ἄρχισαν τότε τοὺς πυροβόλους κ' ἄπειρος κόσμος ἔτρεξε καὶ γέμισε τὴν πλατεία τῶν Ἀνακτορῶν. Μῆσα στὸ πλῆθος ἐρχοῦντο ἡ δημοκρατικὴ μορφή τοῦ Ρόκου Κοιδῆ... Ἄλλ' ἡ ἀντίπε ἀρχοῦσαν νὰ γτάσων, καὶ ἡ φωτιά πορσοβιστῶν, δικαιοσύνη ἀπὸ τὸν ἀνεῖον. Στὸ μεταξύ ἔφταναν ἐπὶ τῶν τ' ἀμῆσαι τοὺς πυροβόλους καὶ τὴς ἄλλης δημοσφῆς ἄρχει. Ὁ πρωθυπουργὸς Χαρίλαος Τρικούνης, οἱ ἰστορικοὶ Λοιβαῖδος καὶ Κοντοσταῖδος ἔφταναν ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ἡ Ἀξολόλις τὸν ζωοῦ ἔδεινον γράμει πρῆξιτος:

«...Ὁ κ. Λοιβαῖδος, ἀποσπῆξτε παρά τὴν ἰσοδοῦν τοῦ Κήλον, ἐκάθισεν ἐπὶ σκαμνίου καὶ ἐκείθεν ἐθεάτο τὴν καταστροφὴν. Μόνος δὲ ὁ κ. Χαρ. Τρικούνης, ἀναδικαινώμενος γνώστης ἐξοχὸς καὶ τῆς πυρσοβιστικῆς ἀκόμα, προήρχετο ὄρθιος, ἀκούραστος, καὶ διαρκῶς βοεῖον τὸν μῦστακα αὐτοῦ, δίδων διαταγὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ περὶ ἀγορῆς καλαθίων καὶ σκαπανῶν καὶ περὶ πληρώσεως τῶν πατωμάτων διὰ χρώματος, ἰδέα εἰς τὴν ὁποῖον κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται ἡ διάσωσις τοῦ δευτέρου πατωματος. Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κατέφθασε πεζός, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δεκάδος ὑπαστυνῶν καὶ κλητήρων, ἐκ τῶν ὁποίων μερικὸι ρουστονελοφόροι. Ὁ αὐλάρχης κ. Σαχίνης περιπατεῖ κατελιμμένους ὑπὸ μεγάλῃς ἀγῆς, συνθροῦσ καὶ συλλογισμῶν».

Στὸ μεταξύ, ὅσο δυνάμειον ὁ ἀνεῖος, τόσο φωνάτωνε πρὸ πῶν καὶ ἡ φωτιά. Ὅλη ἡ στέγη τῶν Ἀνακτορῶν ἦταν πῆμα μὴ θάλασσα ἀπὸ γλόγες. Τὰ παρῶντα, τὰ παρῶντα, ἡ κοροφίνες καίγονταν κ' ἔπαισαν. Ὁ τοῖχος τῆς στέγης ἀναλύθηκε κ' ἔτρεξε... Ὅλη ἡ πλατεία καὶ ὁ κήπος, ὡς στὴς Στήλες—ποὺ ἔπαισαν τότε ἐκεῖ—πρησιζόγονταν σὲ σπινθῆρα μαῦρου καπνοῦ, ποὺ ἔβγαναν τὸ βάθος τοῦ ὄριοντος ἀφαιτισμοῦ ἀπῶνος... Ἡ γλόγες ἐσηπιδῶσαν ἀπειλητικῶς, ὀμνίζοντες, τρώγοντας τὰ πάντα, βόσκοντες ὡς τὰ δοκίμια τοῦ Ἀνάτορον, καὶ ἀκόμα ὡς στὰ μαγειρεία. Στὸ Παλάτι ἔπαισε κ' ἓνα μικρὸ θεῆρακι, γιὰ ἑοματικῶς παραστάσει, ποὺ τὴ ἐφρόντιζε ὁ συγγαμῆς τῆς ἐποχῆς Ἀμ. Κορομηλάς. Ἡ γλόγες γογγύον ἐφτασαν ὡς ἐκεῖ, γι' ἀπειλία τοῦ Κορομηλά, ποὺ παρακολούθησε ἔξ ἀποστάσεως τὴν τήχη τοῦ θεῆρακος αὐτοῦ.

Ὅσο περνοῦσαν ἡ ὄρες, τόσο πῆμα τῶν ἀγωνιζομένων πυρσοβιστῶν, στὸ πῆμα τοῦ πλῆθους καὶ τῶν ἀντῶν τῶν πορσοβιστῶν, ποὺ τὴ ἐφταναν ἀπὸ τὸν Πηνιῶν, τόσο πῆμα τῶν στεφανῶν, ποὺ τὴ ἐφταναν ἀνοῖξτε ὅλες καὶ ἀνεῖον χρωματίζοντες νεοῦ, στὸ πῆμα τοῦ Προθυπουργοῦ ποὺ ἔτρεπον ἀπὸ λῦσσα τὸ λαχὸ μωστακί του, ἡ καταστροφὴ μεγάλων. Ἐνοῦσαν πῆμα ὅλοι, ἀπὸ τὸ ἰστορικὸ Παλάτι τοῦ Γερουσίῳ Α', δὲν θὰ ἔμεναν μαρὰ οἱ τέσσαρες τοῖχοι. Καὶ ἐνὸ ὁ Ἀμ. Κορομηλάς ἐμφορῶντο:

— Ἄς, ἐγὼ γτάω... Τὴ ἔθελαν νὰ παῖξο στὸ θεῆρακι τῶν Ἀνακτορῶν τὴν «Κ α κ ἡ Ὁ ρ α σ μ ο ν»; Νὰ τῶρα ποὺ αὐτὸ τὸ μονότονον βῆμα γροισσοῦζο... Ὁ ἀντιβασιλικὸς Ρόκος Κοιδῆς ἐφώναξε ἀπὸ πλῆθος:

— Ἐμφορῶς, πολῖται! Ἄς σώσωμεν τ' Ἀνάκτορα τοῦ Βασιλέως!...

Καὶ ὁ Βλάσιος Γαβριηλίδης, φίλος τότε τοῦ πρωθυ-

πουργοῦ, βρισκότανε στὸ πλῆθος τοῦ, τοῦ ἐβοηθοῦσε στὴς ἐνεργείαις του, καὶ τὴν ἄλλη μέρη ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα του:

«Ὁ κ. Τρικούνης, ἐν τῇ στιγμή ἐκείνῃ τῆς καταπλῆξεως καὶ τοῦ κίνδυνου, ὅστις ἠπειλεῖ καὶ τὸ μεῖσιον πατωμα, συνέλαβε τὴν πρακτικὴν ἰδέαν νὰ ἐπιστρωθῇ τοῦτο διὰ χρώματος, ὡποῦ ἐμποδισθῇ ἡ εἰς τὰ κάτω διάδοσις τῆς πυρκαγιῆς, καὶ ἐν τῷ ἄμα ἔχθηκε πυροβόλος ἡ μεταφορά χρωμάτων ὑπὸ πάντων τῶν στρατιωτῶν. Ἐλῆεν ἤδη περατωθῆ ἡ ἐργασία αὐτή, ὅτε ἤρξατο καταπίπτουσα ἡ στέγη, ὑπὸ τὸ πῶ καὶ τοὺς πλείους τῶν σκαπανῶν, ἀλλ' ἐμειοσάει ἤδη μεταξὺ τῶν καταπιπτοῦσῶν φλογερῶν δοκῶν καὶ τοῦ δευτέρου πατωματος, ἀρκετὸν στρώμα χρωματῶ ἔχρον ἐκ τοῦ ὕδατος τῶν ἀντῶν, οἱ ὁποῖαι εἰς τοῦτο κυριῶς ἐχρησιμῶσαν, καθὼς δὲν εἶχαν ἰσχυρὰ δύναμιν πρὸς κατάθεσιν τοῦ πυρὸς ἀμῆως, ἀλλὰ συνεληφῶν τὸ ἐργον τῆς ἐπίνοσις τοῦ κ. Χαρ. Τρικούνη.

«Τέλος, κατὰ τὴν δύναν τῆς ἡμέρας κατορθώθη νὰ ἐξασφαλισθῇ τὸ ἀπορροῦστον τοῦ δευτέρου πατωματος, ἀφοῦ διὰ ν' ἀπονοσθῇ τὸ φλογερόμενον μέρος ἐπερατώθησαν χιλία δυὸ, διάφορα ἀλλήλων, μέσα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὴ ἡ διὰ δυναμιτικῶς κατεδάφισις αὐτοῦ».

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πυρκαγιῆς συνέβησαν διάφορα ἐπεισόδια. Ὁ κ. Παῦλος Κουντουριώτης, ἰστοπλοῦστος τότε, ἐπὶ μεγάλης ναυτικῆς ἀμῆματι, βοηθῶσος στὴν κατάθεσις τῆς φωτιάς, καὶ ἐπληρώθηκε ἔλαφρα. Ἡ ἐφημερίδες ἀνεφάνον ἐπίσης ἐπιανεπιτώματα τὴ δρῶσι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πυρσοβιστῶν Πηνιῶ. Εἶνε ὁ λοχαγὸς ἐκείνος, ποὺ ἐπαῖξε ἀργότερα, στὴ μάχη τῆς Κούρας (στὰ 1886), ἐναντῶν ὁλο καὶ παρῶντο νὰ τορκερισθῇ ὡς προδότης. Ἐπίσης ἐκινδύνεισε στὴν πυρκαγιά τὸν Ἀνακτορῶν ὁ Ι. Γενήσακλῆς, ἰστολογῶς τοῦ πυροβολοῦστος τότε. Οἱ στρατιῶτες τῶν τῶν περσοβιστῶν ἀπὸ τὸν τόπο μὲ ἐργαῖα αὐτὸ πρῶτος. Καὶ δυὸ ἄλλοι ἀξιοματιχοὶ ἀναμφορῶντες «ἔφραξε». Ὁ ἐνας ὀνομάζονταν Τάσος Βουλόγρης. Ἀθηναῖος, ἰστολογῶς τοῦ πεζικοῦ, ἀρχαῖος πυρσοβιστῆς. Ὁ ἄλλος Φώτης Πανασῆς, ἀνθοπολογῶς τοῦ Μιχαηλοῦ. Καὶ οἱ δυὸ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἀνέβηκαν στὴ στέγη καὶ μὴ λογαριζόντες τὸν κίνδυνον τῶν φλογῶν, ἐτρώονταν ἐκεῖ πάνω, σὺν δαίμονι τῆς Κολῆσις, προσπαθόντες νὰ ἐντοπισθῶν τὴ φωτιά, ὡς ὅτου κατέπαισαν ἀνάσθησι, γάθωναν μῆσα στὴν γάμιν ἐκείνη τῶν φλογῶν. Τότε ἐπιλομηθῶσαν οἱ πυρσοβιστῆς, ὁμοῦσαν καὶ τοὺς μετέβησαν μαρὰ, ἀλλὰ σὲ ἐξείνην κατάστασι...

Γιὰ νὰ ἐπαρθεῖ τὸ νερὸ τοῦ ὄδαγωγοῦ, ὁ Ἀμφορῶς διατάζει κ' ἔφωσαν τὴ διανοῖξ σὲ ὅλη τὴν πόλι. Ἐτοῖ ὅμοι ἡ Δεξιαμῆνὴ ἐξεχέλισε καὶ μαρὰ λίγο νὰ στάσιον τὰ τοῖχῶματα τῆς, ἀν ἔνας ὀρονομῆς δὲν ἐπρόφτανε νὰ διεσθῆν τὸ περσοβιστικὸν νερὸ στὴν ἰσοδοῦν. Ἐπὶ ὅλη τὴν ἡμέρα, οἱ Ἀθηναῖοι ἰσφῆραν ἀπὸ ἐλλειμῆ νεροῦ, καὶ ἡ ἔσθη τῆν ἀνεπὶφορη... Στὸ μεταξύ, σὲ πολλοὺς ναοὺς ἐπῆσαν ζώσιος πιστῶν, καὶ περσοβιστικῶν γυναικῶν, καὶ ἀνάβαν κερῆκιν, γιὰ νὰ βοηθῆ ὁ Θεὸς καὶ ὁσῆν ἡ πυρκαγιά ἀπὸ τὸ Παλάτι τῶν λαοκῶν Βασιλέων. Οἱ πατάδες τῆς ἐκκλησίας τοῦ Πηγομοῖου ἔβγαν καὶ λιτανεῖα.

Καὶ ὅταν τέλος ἡ πυρκαγιά ἐσθῆντικῶς, τὰ μεγαλοπρεπῆ Ἀνάκτορα τοῦ Βασιλέως Γερουσίῳ Α' παρανοῖσαν ἄβασθη ὄρη ἐφῆσιον. Ὁ Βασιλεὺς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀποῖσαι στὰ λουτρά τοῦ Ἀἰῆ λέ Μπῶν. Καὶ ὅταν τοῦ ἀνεργῆσαν τηλεγραφικῶς τὴν καὶ εἰδοῖα, ἐτηλεγράμους στὸν Τρικούνη τὴν παρῶντο νὰ φωνισθῇ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς βιβλιοθήκης του, τῆς ἀλληλογραφίας του καὶ τῆς ἱστορικῆς Λιβραρίας τοῦ Ἀγῶνος, ὅπου ἔπαισαν κερῆκιν τῆς Ἐπαναστάσεως, σημαῖες, ὄπλα, εἰκόνας κλπ. Ἡ Λιβραρία ἐτύχως ἔμεινε ἀπέριχθη ἀπὸ τὴ φωτιά, ἐπίσης οἷτε ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Βασιλέως ἔπαισε πίστε. Μόνον ἡ βιβλιοθήκη ἔπαισε μωρῆς ἔμεις, κατὰ τὴ βιαστικὴ μεταφορά τῶν βιβλίων. (Τὸ μεγαλειτερο μέρος τῶν πολυτήμων καὶ χρυσοῦστων βασιλικῶν βιβλίων ἐφῆσεται σήμερ στὴν Ἐθνηκὴν μῆσ Βιβλιοθήκη). Μὲ τὸ τηλεγράμῶμα τοῦ ὁ Βασιλεὺς σινανταρῶς νὰ προσέσθῃ τὴν μεγάλῃ ἐλασσομαρία ποὺ παριστῶναι τὸν Προμηθεὺ δειμένον τὸν Καίσαρα γιὰ ἀπὸ μαζοῦν τὸν Ἡρακλεῖα νὰ τοξεύῃ τὸν θοῦκῶν ἀπὸ, Ὁ ἐ-

Έτσιος αυτός λίκνας—έρχο του Λαού ζογράφου Μιλάν—επίτιμω δέν έλαθε τίποτε.

Μεταξύ των διαφόρων έπεισοδίων της πικρατιάς, έσημειώθη και το ακόλουθο :

‘Ο συνταγματάρχης του Μηχανικού Σέχου, ό οποίος είχε δείξει μεγάλη δραστηριότητα, τυχόντας έλάνου-κόου στα πελοποννησιακά Άνάκτορα, έγινε τέλος της πικραμιά του κι’ έγινε ήρωας θλιβερού έπεισοδίου : ‘Υστερ’ από πολλές ώρες, και ενώ οι στρατιώτες κατακοιμημένοι, πτώματα πελά, εκάθηναν λίγο να ξεκουραστούν και να ήσαν, ό Σέχος, περνώντας, άπάντησε τον έπιλοχία Σουτ, Κιζαβιά να πορεύει ηερίδες κορυμάνιας στους στρατιώτες του !

—Μωρέ ! τού φώναξε, τώρα βράζει την ώρα να φάτε ! Κερ... ..άδες !

—Πεινάσαμε, κύριε συνταγματάρχη, του άπάντησε ό έπιλοχίας... Ό άντρες έχουνε δώδεκα ώρες νηστικοί !

‘Ο συνταγματάρχης άρτίεψε, έβγαλε το σπαθί και τρώτησε τον έπιλοχία στη δεξιά σπονδυλάτη, σοβαρά ! Το σπαθί έφτασε ως στο πλεόν, ‘Ο Κιζαβιά έπεσε άσπυρτος, άναίσθητος... Τούχα τότε άίσιος ό Νιζ, Σηολένσης—στη όποιου το λόγο άνιχε ό Κιζαβιά—και μόλις είδε τον άγχατό του έπιλοχία σε τέτοια κατάσταση, άωμήσε έναντιον του Σέχου, με γυμνό και κείνος τό σπαθί, και διά συνέβαινε δεύτερη άμιατορία, άν δεν επανέβαινε ό Χιου, Τρωκότης, ‘Ο Σηολένσης, ό μετά έτι νικητής της μάχης του Βελιστινίου, ήταν την έποχή εκείνη ταγματάρχης του 3ου Πελοπολάκου, ‘Ο έπιλοχίας διερκομίσθη άίσιος στο Στρατ, Νοσοκομείο, όπου την άλλη μέρα τον έπισκέφθησαν, έν σώματι, όλοι οι άξιωματικοί του Συντάγματος, με τό Σηολένση επί κεφαλής. Οι στρατιώτες όμοις διατελειόσαν σε άδυσπασμό έναντιον του Σέχου και διά συνέβαιναν λιηρότερα, άν δεν έπληρη ή μεγάλη προσοικιότης του Τρωκότη να κατατρούνη την άδύτητα.

‘Ο άκόροσιος Κιζαβιάς είχε γίνει ό άνθρωπος της ήμερας. Και ό Γαβριηλίδης έγραψε :

“Ανακρίσεις, κύριε ύπουργέ των Στρατιωτικών, ανακρίσεις !

‘Η ήμερίς από την πικραμιά των Ανακρίσεων υπελογομήσαν τότε σε 500.000 δραχμές της έποχής εκείνης.

‘Ο «Ρωμικός» του Σουρή τέλος περιέγραψε ως έξης την ειζόνα της πικραμιάς :

Λοιπόν, κοντά στον Πρόεδρο στεκόταν ό Μαιμούρης, είς τό Μαιμούρη δε κοντά στεκόταν ό Μπουντούρης, είς τό Μπουντούρη δε κοντά στεκόταν ό Σούτσος, και είς τό Σούτσο δε κοντά στεκόταν ένας μωϊτσος,

και είς τό μωϊτσο δε κοντά στεκόταν ό Δέλης και είς τό Δέλη δε κοντά στεκόταν ό Γουβέλης, και στο Γουβέλη δε κοντά στεκόταν ό Δάργες, και είς τό Δάργε δε κοντά ένα φουστό μαγγες, και είς τους μαγγες δε κοντά κωμίσιοι λωποδύτες και πυροσέειστες άπειροι επάνω στις σοφίτες, κι’ ό Πηγιώ, ό Τσέρνοβιτς, ό Σέκερης, ό Πάλλης άκόμα κι’ ό Γενησαρλής, ό Αάμπερος ό Μιχάλης, και με τό σκύλο του μαζύ ό Φόν Κολοκοτρώνης ό Γιώργης της Δημητρεϊνας, κι’ ό Σπύρος ό Πούνης !

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

- ‘Όποιος θέλει να παίρνεται, μόνος του καθηγορεύεται.
- ‘Όποιος βιστά τη γλώσσα του σόζει την κεφαλή του.
- ‘Ότι κίχης κι’ ό τι πής, τό στεγνό να στομαστής.
- Τών πρώτων τά παθήματα, τών δεύτερων γεφύρια.
- ‘Όταν λαλούν οι κόρακες, σωσιάνουνε τ’ άρδάνια.
- Άπό ένα άγχι δέν βγαίνουν δύο τομάρια.
- ‘Όποιος ξέρει να ύπομένη, πάντα κερδιζόμενος βγαίνει.
- Έχει πού θά είπης κωρογιάννης, πές κωλογιάννης.
- Για να μάθη τό πελάτσημα της πέφδικας ή κοροφύνα έξχασε τό δικό της.
- ‘Όποιος δέν άκούει γονιό, παραγωνιάς καθίζει.
- ‘Ο διάβολος πουλεί τριφ χωρίς νάχη κοπάδι.
- Οι ύστερνι μετανοοιοι πάνε πενήτα στο σοκάδι.
- Ξένα ρουχα ντίνασα, γόργαρο τά γόδινασα.
- Σ’ άλλοιο ξένο άν άνεβής, μεσοδρομής πεζώνεις.
- ‘Όποιος πορνιεύεται, στο τέλος ξολοθρεύεται.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΟΙΕΙ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ !...

Του ΖΩΡΖ ΝΤΟΝΝΙΕ

‘Ο Ζωρζ Λερου άναψε ένα τσιγάρο κι’ άρχισε να λέη στο φίλο του :

—Σου είπα πού άλλου ότι μισώ τά δέντρα, προπάντων όταν φωνάζουν την άνοιξη. Πρέπει όμοις να σου έξηγήσω την αντίπαδιά μου αυτή.

‘Όταν ήμουν κι’ έγώ νέος κι’ έννοουθα την καρδιά μου να φτερουγίζη σαν πουλί, κατοικούσα σ’ ένα μοναχικό σπίτι, πού είχε μπρός ένα μικρό περιβόλι με δέντρα. Κάθε άπόγευμα καθόμουν μπρός στο παράθυρό μου, όπου περνούσα όλόκληρες ώρες γεμάβζοντας.

Ένα χειμωνιάτικο άπόγευμα, ένώ ήμουν στη σινησημένη μου θέση, βοθημένος στις άνηροπολήσεις μου, με τά μάτια μισόκλειστα, είδα έξαμα να προβάλλη στο άντικείμενό μου παράθυρο μία γυναίκα.

Άν είνε άνάγκη να σου πώ με πόση λαχτάρα άποδέχτηκα την έμφάνισή της. Άρχει να ξέρω, ότι από την πρώτη στιγμή με μάγεψε.

Φανόταν άζώια πολύ νέα και ή στάσι της είχε κάτι το εύγενικό. Το μέτωπό της τό στεγάνωναν όμοια τα πλώσια μαλλιά.

Αίσιος έτρεξα και πήρα τό κιάλι μου και όταν την είδα ή’ αυτή καλύτερα, μου φάνηκε περισσότερο όμορφη από πριν.

Κι’ έτσι, χωρίς να καταλάβω πώς, έρωτεύτηχα την άγνωστη γειτόνισσά μου, άνάμεσα από τά γεμάνα δέντρα του κήπου.

Από τότε δέν ανηλογομήσαν παρομόνα αυτή και καθ’ όμοι που έβγαίνε στο παράθυρο έπαιρνα τό κιάλι μου για να την κοιτάξω.

Σιγά-σιγά ή άγάπη μου μεγάλωνε, έξασοιοθόμοντας βέβαια να παρωμένη πλατωνική, γιατί μίς έξοιχίζε άρετή άπόστασι με τό ίνδαλμά μου.

Μά κι’ ή γειτόνισσά μου δέν άργησε να προσέξη τό ένδιαφέρον μου και σιγά-σιγά άρχισε να κωτάει κι’ αυτή πούς τό μέρος μου.

Μία μέρα μάλιστα την είδα πού είχε τραβηχτεί στο βάθος του διαμωτιου της και με κοιτούσε κι’ αυτή με τά κιάλια της.

Τό γεγονός αυτό με συγκίνησε, με ένδοκίασε, με γέμισε χαρά.

Μά δέν ήταν αυτό μόνο. Μία περίεργη μεταβολή είχε συντελεσθεί τώρα στη γειτόνισσά μου.

‘Αλλοτε τοιαύτα δύο φορές την ήμερα, γέννησε τά μαλλιά της με ένδοκίασε, με γέμισε χαρά.

Της είχα γράψει στο μεταξύ τέτοις γράμματα περσον, χωρίς βέβαια να της στείλω ούτε ένα, για τον άπλοστατό λόγο, ότι δέν ήξερα ούτε τ’ όνομά της. ‘Ηταν τάχα παντρεμένη, χήρα ή κόρη ;

Ίσπου δέν ήξερα σχετικώς και γι’ αυτό δέν τοιαύτα να προχωρήσω περισσότερο...

‘Αποάσιμα λοιπόν να περιμένω κι’ έμπιστεύτηχα την έξδοσι του άσθημάτος μου στην τύχη.

Στό μεταξύ ό ‘Αρλίης είχε βγει και μπήκε ό Μάης.

Έξαμα, κάποιο άπόγευμα, βγαίνοντας στο παράθυρό μου, παρητήρησα με φρίκη πούς τά δέντρα του κήπου είχαν φωνάξει και τά φύλλα είχαν κωκώσει τόσο, όστε δέν μωροόσα να ιδώ τίποτε πελά. ‘Ένας σπίνος τραγουδοόσε σ’ ένα κλαδί, και σαν να με περιπαίξε...

Την άλλη μέρα, τό πρώτο παρατήρησα πού με χωρίζε από τη γειτόνισσά μου είχε γίνει πού πικρό τό κωσώφθησα.

Αισθανόμουν ότι ή γειτόνισσά μου προσπαθούσε να με δη, αλλά βρισκόταν κι’ αυτή στην ίδια αδύναμία με μένα.

‘Υστερ’ απ’ αυτό πέρασα πολλές φορές έξω απ’ τό σπίτι της, προσπαθώντας να τη δω, αλλά δέν τό κωσώφθησα.

Τότε κι’ ένώ άπελίστηχα κι’ έπαιρα να την άναζητή, άφορ’ μάλιστα έντομεταξύ πήγα να περάσω τό κωλοζάκι σε μία λωποτάπη.

‘Όταν ήρμισα τό φηνόστομο και έαναβήχνα στο παράθυρο, ή άντιμοωρία μου ίκανοποιήθηκε.

‘Η γειτόνισσά μου ήταν κι’ αυτή μπρός στο δικό της, αλλά όχι μόνη της αυτή τη φορά.

Άλλα της στεκόταν ένας νέος, κι’ αυτός ό νέος, ό όποιος ήταν άσφαλώς σύγγος της, τη φίλησε μπροστά στο μάτι μου...

Τό όνειρό μου είχε σβίσει πελά... ‘Η ιστορία του έρωτός μου σηματίζεως τότε, φίλε μου, γιατί μισώ τόσο πολύ τά δέντρα και την άνοιξη...

“Ένας σπίνος τραγουδοόσε σ’ ένα κλαδί σαν να με περιπαίξε...”

